

naar det konstateres, at et Byraadsmedlem, som Formand for et Udvalg f. Eks., har uddelt Entrepriser paa den Maade, at han derved kommer til at gavne meget nøje personlige Venner af sig selv eller tillige sig selv, at, naar det konstateres, udbreder der sig almindelig Mistillid til vedkommende, og der udtales ikke saa sjældent et Mistillidsvotum. Jeg erindrer et Tilfælde fra i Sommer, hvor de øvrige Byraadsmedlemmer i et Byraad udtalte en skarp Misbilligelse af, at et enkelt Medlem havde baaret sig saaledes ad!

Men ogsaa paa anden Maade har Justitsministeren efter min Mening været interesseret i at dække over og standse Kritikken af Aktieselskabet Oscar Køhler. Oscar Køhler var ikke nogen formuende Mand, det er en Ting jeg vil bede ærede Medlemmer lægge Mærke til. Køhler'ne have overhovedet ikke været formuende Mænd i den Forstand, at de have haft særlig store Formuer, end ikke efter danske Forhold. Den mest velhavende var Vilhelm Køhler, som i sin Tid opførte det kongelige Teater — en Statsaffære, som den Gang vakte megen Opsigt —, tjente Penge derved, men senere tabte Penge ved Vekselerer Hansens Fallit i 80erne. Han havde nok nogle Penge, men var ikke særlig formuende, og de andre vare ikke egentlig formuende. Nu foreligger her Aktieselskabet Oscar Køhler, hvor, efter Justitsministerens Mening, kun en eneste Mand, Indehaveren og selve Personen Oscar Køhler, ejede Aktiekapitalen eller i hvert Fald den væsentligste Del, 800,000 Kr. Man paastaar, at Oscar Køhler aldrig har ejet 800,000 Kr. Efter Justitsministerens Udtalelse er det ham, som har siddet inde med den, men han har aldrig ejet saa stor en Formue som henvend 1 Mill. Kr. Saa opstaar det Spørgsmaal — det vil jeg bede Finansministeren være opmærksom paa ved den Undersøgelse, som skal anstilles —, hvordan det forholder sig med denne Kapital, denne Million omtrent, som staar i dette Aktieselskab. Der paastaas, at Oscar Køhler er den eneste Indehaver deraf, men han har aldrig ejet den. Har denne Million da aldrig eksisteret?

Hvis det ikke er Tilfældet, staa vi ved en af de uhyggeligste Former for Aktiesvindel i det hele, ligesom ved Fru Therese Humberts tomme Pengeskab, hvor hun fortalte, at der var en vældig Arvgemt, paa hvilket Grundlag hun svindledte sig Millioner til gennem mange Aar. Det er oplyst, at dette Selskab har haft store Indtægter Aar igennem og har givet stor

Tantième. I et Aar har det givet 150,000 Kr. i Udbytte.

Men der er ogsaa en anden Mulighed, og det er den, at disse Penge ikke vare Oscar Køhlers, som aldrig har ejet dem, men stamme fra andre Finanskilder. Nu kunde det jo tænkes, at de Penge, som Aktieselskabet Oscar Køhler her opererede med, stamme fra en Finanskilde, som ogsaa den højtærede Justitsminister øser af, og i saa Tilfælde vil man jo meget vel forstaa, at Justitsministeren er interesseret i, at denne Finanskilde ikke standses, at der ikke vækkes Mistæksomhed omkring Aktieselskabet Oscar Køhler, idet det ogsaa kan medføre, at den Finanskilde, Ministeren selv øser af, begynder at holdes tilbage.

Jeg maa nu til nærmere Forstaaelse af det følgende forudskikke et Par Bemærkninger. Det er ikke første Gang, Justitsministeren har skredet ind overfor Pressen og har søgt at standse Artikler, der vare ham ubehagelige, særlig i økonomisk Henseende. Den 4. Marts 1905 fandtes der en Artikel i „Nordre Birks Tidende“, hvori forekommer følgende — jeg tør vel sige — sensationelle Linier, som den Gang mærkværdigt nok — det er et Blad, der udgaar i Lyngby, og der var stor Valgkampagne i København og andre Forhold, som kunne forklare det — ikke vakte den Opmærksomhed, de i Virkeligheden burde. De paagældende Linier lyde saaledes: „De, som ere bedst underrettede, vide at fortælle om et stort Laan, som Justitsraad Friis har ordnet for Justitsministeren, og for hvilket han vel er bleven belønnet med et Ridderkors og med sin Svigersøns Udnævnelse til Borgmester i Nykøbing, men som derfor godt kunde forpligte Justitsministeren til endnu en Villighed.“ Her foreligger altsaa offentlig en Beskyldning mod Justitsministeren for at have belønnet den Mand, som ordnede et Laan for ham, altsaa en ren privat Forretning, for det første med et Ridderkors og for det andet med at forfremme hans Svigersøn til et Embede, hvorhos han endnu mulig kunde være tilbøjelig til at gøre ham endnu en Villighed. Det er et meget alvorligt Angreb, her fremsættes. Naar en Embedsmand beskyldes for noget lignende, faar han øjeblikkelig Ordre fra Administrationen til at rense sig. Her er denne Anklage fremsat mod den juridiske Administrations, Rets- og Politivæsenets højeste Chef, selve Landets Justitsminister. Jeg synes dog, at han kun havde haft en Ting at gøre, nemlig ved Sags-